

Arrest

nr. 75 725 van 24 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 5 december 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DE CLERCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 oktober 2011 wordt verzoeker opgesloten in de gevangenis te Antwerpen. Op 5 december 2011 wordt verzoeker vrijgelaten.

Op 5 december 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid,

(...)

wordt aan de zich noemende F.M., geboren op X, verklarend onderdaan te zijn van Marokko

het bevel gegeven om uiterlijk op 12.12.2011 om middernacht het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de volgende staten: Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, Italië, IJsland, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechische Republiek, Oostenrijk, Denemarken, Zweden en Zwitserland , tenzij hij (zij) voor deze landen over documenten beschikt,

REDEN(EN) van de beslissing:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“C. MIDDEL: VERZOEKER DIENDE OP 14 NOVEMBER 2011 EEN VERZOEK TOT REGULARISATIE IN OP GROND VAN ARTIKEL 9BIS VREEMDELINGENWET

In de beslissing dd. 5 december 2011 wordt er op gewezen dat verzoeker niet over een paspoort voorzien van een geldig visum beschikt. Verzoeker merkt evenwel op dat hij bij brief dd. 14 november 2011 een verzoek heeft gericht aan de gemeente Antwerpen tot regularisatie van zijn verblijfssituatie. Anders gezegd, verzoeker is vragende partij om een geldig visum te verkrijgen.

U vindt kopie van dit verzoekschrift als bijlage (STUK 3). Daar verzoeker na zijn vrijlating is gaan wonen bij zijn zuster, mevrouw A. F., woonachtig te (...), werd er aan de stad Antwerpen verzocht om het dossier over te dragen aan de bevoegde instantie te Evere (STUK 3). Dit neemt niet weg dat het verzoekschrift tot regularisatie reeds op 14 november 2011, i.e. vóór de beslissing dd. 5 december 2011, werd ingediend.

Op heden is er evenwel nog geen beslissing genomen tegen in dit dossier. Verzoeker vraagt dan ook om de betreffende beslissing te vernietigen daar er geen rekening werd gehouden met een ontvankelijk verzoek tot regularisatie.”

2.2 Verweerder stelt terecht dat verzoeker illegaal op het grondgebied van het Rijk verblijft, hetgeen niet wordt betwist door verzoeker waardoor hem rechtsgeldig een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoeker de mening zou zijn toegedaan dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu hij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op 14 november 2011 zou hebben ingediend en betreffende aanvraag nog steeds hangende is, dient opgemerkt te worden dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel niet opschort (cf. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946 en RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Ter terechtzitting betoogt verzoekers raadsman dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) wordt geschonden.

Los van de vraag of verzoeker ter terechtzitting op ontvankelijke wijze een ‘nieuw’ middel kan aanvoeren, dient opgemerkt te worden dat verzoekers raadsman nalaat uiteen te zetten waaruit zijn gezins- of privéleven bestaat. In zoverre het de bedoeling zou zijn van verzoeker zich te beroepen op zijn samenwonen met zijn zus moet worden geduwd dat zelfs in de veronderstelling dat dit gezinsleven valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, geen inmenging in het privé- of gezinsleven kan worden vastgesteld. De bestreden beslissing heeft immers niet tot gevolg dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt en er blijkt niet dat er op verweerder een uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting zou rusten om hem tot een verblijf in het Rijk toe te laten aangezien geen gegeven voorhanden is waaruit blijkt dat hij dit gezinsleven niet zou kunnen verderzetten in zijn land van herkomst of elders. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN